

Petr Maišaidr: Vlajka, namočená v krvi

Skautský vůdce Petr Maišaidr, přezdívaný Kim, se narodil v Praze roku 1940. Jeho otec zůstal po válce v Německu v americké okupační zóně, zaměstnávala ho americká armáda. Petr maturoval v Litvínově, v osmašedesátém žil v hlavním městě a pracoval v podniku Léčiva. To už byl zapálený skaut, během Pražského jara se poznal s politickými vězni z 50. let, kterých si velmi vážil. Byl také členem a nižším funkcionářem Klubu angažovaných nestraníků (KAN). O invazi se dozvěděl 21. srpna v šest hodin ráno od plačící sousedky:

Kim (Petr Maišaidr) se svými skauty na Václavském náměstí u příležitosti vzpomínky na smrt Jana Palacha (14. ledna 1990) | foto: Post Bellum

„Říkal jsem si, že když je okupace, začnou brzy domovní prohlídky, začnou chodit estébáci a sbírat pochybné živly. Tak jsem vzal nejdřív adresář členů KAN a spálil ho v kamnech, abych někomu nezpůsobil malér. Potom jsem sbalil rybičku, obvazy, kolem těla jsem si omotal státní vlajku, kterou jsme měli na táboře, a vyrazil jsem ven. Cestou mě dojel mlékařský nákladák, který už vezl na korbě spoustu lidí, směřujících do centra Prahy. Počítal jsem, že bude zapotřebí pomáhat, vzdorovat, bránit nějaké budovy, ošetřovat raněné – a tak jsem na vůz také nastoupil. Jeli jsme na tom nákladáku po Sokolovské ulici - a někde v Karlíně jsme uviděli, že k nám míří sovětské tanky... A kohosi v těch nákladních autech napadlo, že uděláme bariéru, abychom je zastavili... A nastal okamžik, na který do smrti nezapomenu: vyndal jsem vlajku, spustil ji přes postranici nákladáku, zpívali jsme národní hymnu a ty tanky se na nás řítily. Byl jsem tenkrát přesvědčený, že je konec, že to nikdo z nás nemůže přežít. Jenže to dobře dopadlo – Rusové zastavili a našli si cestu jinudy.“ Petr se později dostal na Vinohradskou třídu k rozhlasu, kde „byly stovky lidí, kteří přišli rozhlas bránit holýma rukama, kteří chtěli proti té ruské agresi udělat cokoli.... Pak už to bylo docela ostré, jeden tank začal vybuchovat, ale našťastí se neroztrhl, pancíř udržel výbuchy uvnitř. Hodně se střílelo. Já jsem byl potom v Balbínově ulici, kde jsme tahali do průjezdu raněné. Od hořícího tanku chytla kavárna, poblíž navíc explodoval nějaký transportér nebo nákladák, který vezl střelivo, takže jsme nosili spousty raněných do sanitek...“

„Sovětská okupace byla jedním z určujících momentů mého života. Do ulic a k rozhlasu jsem se vydal jako skaut... když jsem u rozhlasu viděl ty mrtvé, říkal jsem si, že vlajka je nejen atribut státu, ale taky symbol národní svobody – a protože moje vlajka zůstala někde v ulicích, šel jsem k nejbližšímu agitačnímu středisku, strhnul jsem tam jiný prapor a ten jsem namočil do krve čtyř lidí, mrtvých, zastřelených, uložených v průjezdu. Myslel jsem na to, že by se měla stát symbolem mého oddílu, a že právě na ni by měli skauti skládat slib. Což se také od té doby dělo.“

Petr Maišaidr později podepsal Chartu 77 a především vedl 20 let jeden z mála skutečně ilegálních skautských oddílů. Po pádu komunistické vlády založil skautské středisko Atakohan, které se později přejmenovalo na středisko Bratří Mašinů. Dnes je v důchodu.

Zdroj:

<https://plus.rozhlas.cz/sovetska-okupace-jeden-z-urcuujicich-momentu-zivota-vzpominky-pavla-landovskeho-7581512>